

Μία αιφνίδια περιπέτεια στο δάσος

Ένα χριστουγεννιάτικο πρωινό στο δάσος όλα τα ζώα στολίζουν το σπίτι τους και τα παιδιά έπαιζαν. Η γειτόνισσα μου, η φίλη μου η Γλαύκη η σκιουρίτσα βγήκε έξω να σκουπίσει. Εγώ σαν σκίουρος που είμαι, την είδα και της είπα: «Καλημέρα φίλη είσαι καλά;» «Ναι,» μου απάντησε κι εγώ συνέχισα: «Κοίτα τα πουλιά, στολίζουν τα δέντρα του δάσους». «Ευτυχώς που είναι και τα πουλιά,» μου είπε και συνέχισε το σκούπισμα. Καθώς στολίζα το δέντρο του σπιτιού μου έβλεπα τα άλλα ζώα που στολίζουν τα δρομάκια, τα σπίτια τους και βοηθούσαν τα πουλιά.

Ξαφνικά βλέπω έναν άνθρωπο που τον έλεγαν Γιώργο να ρίχνει το αποτσιγάρο του. Στην αρχή νόμιζα πως ήταν σβηστό το αποτσιγάρο. Το αποτσιγάρο του το έριξε ανάμεσα σε δύο βασίλισσες του δάσους τις λατζιές. Τότε βλέπω ότι άρχισε μία μεγάλη πυρκαγιά. Αιφνιδιάστηκα, δεν κατάλαβα τι γινόταν. Έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου. Άρχισαν κάποια ζώα να τη βλέπουν. Τότε μαρμάρωσαν από τον φόβο. Άρχισαν οι κραυγές. Όλοι έτρεχαν, δεν ήξεραν τι να κάνουν. Τα παιδιά όμως αμέριμνα έπαιζαν. Τότε φώναξα: «Παιδιά ελάτε άρχισε η φωτιά.» Τίποτα τα παιδιά, δεν με άκουγαν. Τότε έστειλα τη γειτόνισσα μου την Γλαύκη και της είπα: «Πήγαινε να φωνάξεις στα παιδιά». «Εντάξει!» μου είπε.

Όταν ήρθαν τα παιδιά αρχίσαμε δουλειά. Πρώτα ελέγξαμε αν όλοι ήμασταν καλά. Μετά πήραμε νερό και αρχίσαμε να σβήνουμε τη φωτιά. Μόλις τελειώσαμε ελέγξαμε ξανά πως όλοι ακόμη και τα πουλιά είναι καλά. «Χελιδόνια μπορείτε να πετάξετε;» τους ρώτησα. «Ναι! μερικοί όμως δεν μπορούνε», μου απάντησε ένα χελιδόνι που προσπαθούσε να διώξει την σκόνη από πάνω του. «Μπορείτε να δείτε αν υπάρχει μεγάλη ζημιά;» τους ρώτησα. «Εντάξει!» μου απάντησαν. «Ευχαριστώ!» τους είπα. Μετά από λίγα λεπτά ήρθαν τα χελιδόνια. «Λένα μόνο εδώ υπάρχει ζημιά. Ευτυχώς δεν εξαπλώθηκε,» μου είπε ένα άλλο χελιδόνι.

«Ευτυχώς! Ευχαριστώ», τους είπα με πολλή χαρά. «Τίποτα!» μου απάντησαν. Τότε ξαφνικά τα πουλιά είδαν το αποτσιγάρο του κύριου Γιώργου πως δεν έχει σβήσει. Τότε τρέξαμε όλοι και η γειτόνισσα μου Γλαύκη μας έδωσε ένα κουβά για να το σβήσουμε.

Όταν τελειώσαμε από όλη αυτή την αναστάτωση σκεφτήκαμε κάτι. Αυτό το κάτι ήταν να στολίσουμε το δάσος με ωραία στολίδια. «Κυρία σκαντζοχοιρίτσα μπορείς να σκεφτείς αν μπορούμε να φυτέψουμε λουλούδια;» ρώτησα την κυρία σκαντζοχοιρίτσα. «Ναι! μπορούμε να πάρουμε εμείς οι νοικοκυρές κάποια λουλούδια από τον κήπο μας», μου απάντησε. Πήραμε λουλούδια από τον κήπο μας και τα φυτέψαμε εκεί που ήταν τα καμένα δέντρα. Πήραμε και στολίδια, κορδέλες και γκλίτερ από το παντοπωλείο της κυρίας Ντίνας της φιδίτσας. Η γιαγιά της Ντίνας πουλούσε κορδέλες 55 σεντ και απορήσαμε γιατί ήταν πολύ τσιγκούνα. Επίσης φτιάξαμε ταμπέλες που έλεγαν: «**ΟΧΙ ΝΑ ΠΕΤΑΤΕ ΤΑ ΑΠΟΤΣΙΓΑΡΑ ΣΑΣ!**» Τότε η φίλη μου η Γλαύκη έφτιαξε ένα πανέμορφο, εξαιρετικό σχέδιο που έδειχνε ένα αποτσιγάρο και ένα μεγάλο «**Χ**» πάνω από αυτό. Όλα τα ζώα χάρηκαν που τα καταφέραμε μα κανείς δεν το πίστευε. Το δάσος έμοιαζε με μαγευτικό τοπίο που το είχε φτιάξει ένας μάγος. Ένα πράγμα που δεν το λάβαμε υπόψη μας ήταν πως αν το έβλεπαν οι άνθρωποι, θα έρχονταν και σε ένα λεπτό όλα θα καταστρέφονταν πάλι. Τότε η σκιουρίτσα σκέφτηκε να προσπαθήσουμε να το καλύψουμε όλο αυτό το τοπίο.

Πρώτα είπαμε στα παιδιά να τοποθετήσουν ταμπέλες που να γράφουν «**Απαγορεύονται οι άνθρωποι εδώ**». Δεύτερο πήγαμε όλες οι οικοκυρές και φύγαμε μερικά στολίδια πάνω από τα καμένα δέντρα. Μόλις τελειώσαμε τις προσπάθειές μας, ονομάσαμε εκείνο το μέρος «Χειμωνιάτικο τοπίο του δάσους». Αφού είχαμε βρει το όνομα πήγαμε στο σπίτι μου και καθίσαμε να πιούμε ζεστή σοκολάτα.

Ήμουν τόσο χαρούμενη που δεν είχε πάθει κανείς τίποτα αλλά ένιωθα κι ευτυχία που στολίσαμε το σπίτι μας, τη φύση. Όμως ένιωθα λύπη γιατί καταστράφηκε ένα τοπίο ωραίο και θυμό για τον λόγο ότι οι άνθρωποι δεν ξέρουν πως δεν πρέπει να πετάνε τα αποτσιγάρα τους.

Ευχαριστώ που ακούσατε την ιστορία μου και ελπίζω οι άνθρωποι να νοιάζονται περισσότερο το φυσικό περιβάλλον από τώρα και στο εξής!

ΤΕΛΟΣ

Από την Παντελίτσα

Αλεξάνδρου της Έ τάξης